

ספריה האונית

אחזה בחלק ניכר מתושבי חיפה, כאשר נפוצו השמועות על גילוי בתי-הבושת של החברה הגבוהה. אולם הועברו שמועות של נשים מכובדות, שהואשמו ללא שחר כי עסקו בפריצות, יציע בעליהן. השמועה המסוכנת ביותר, שהגיעה אף לדפי העתונות, אמרה כי בעל

הפרפומריה אנגלשטיין מרחוב הרצל 39 שימש כמקשר בין בתי הבושת לבין אנשי החברה הגבוהה בחיפה, שמועה שהיתה חסרת כל יסוד לחלוטין. במהרה התקהל המון רב מסביב לחנות הפרפומריה ונשקפה סכנה כי בעל החנות החף מכל פשע יפול קורבן להיסטריה של ההמון. הוא ניצל הודות להתערבות המיידית של המשטרה. אותו מקור אשר הפיץ את עלילת-השואא הזו — לא נתגלה עדיין.

בעיקר סביב המשיש נשים, מהיפות ביותר בחיפה. אחת מהן היתה אסתר, אשתו הצעירה והיפה (28) של יצחק אנגלשטיין, ילידת יוגוסלביה. השניה היתה אשתו של אותו עורך-דין, אף היא אשה צעירה ויפהפיה. אשה אחרת, שהלשונות החדות של הרכילות המלוכני לכת העמיקו לפצוץ את לבו, היתה אשתו של איש עסקים חיפאי, העושה עתה במסע-עסקים מעבר לים. האשה, שחששה כי הרכילות תגיע לאוני אביה הזקן, חולה-לב מסור, ותגרום למותו, מיהרה להודיע על הטלפונים שהטריה וזה למשטרה, ביקשה את חסותה. אשתו של איש-ספורט ידוע בחיפה, לא ניקתה אף היא מלשון הרע. היא פשוט הפטיקה את הטלפון, הסתגרה בביתה ולא יצאה לרחוב. אשה אחרת היתה אשתו של קבלן מצליח על הכרמל. המשותף לכל הנשים האלה היה דבר אחד: הצלחה ומעמד בחברה. נראה כי קנאה מוסתרת ואיבה תת-הכרתית פרצו עם זרם ההשמצות את כל הסכרים של ההגינות, אימו להטביע את מכובדי העיר בגל של רכילות עכורה.

פנים ידועות באלבוים

ה מוצא היחיד היה: החוק, ואמנם, בראשית השבוע שעבר הזדמנו, ללא הידברות מראש, מספר נפגעים במטה המשטרה בחיפה, תבעו להיפגש עם ראש הלשכה המלילית, זבולון בוים. בפיהם היתה רק בקשה אחת: לפרסם את שמות הנאשמות. בצורה זו, הסבירו למפקח המשטרה, אפשר יהיה להפסיק את גל הרכילות נגד נשותיהם. רק לאחר דין ודברים טלפוני עם המפקח הכללי של המשטרה, קיבל בוים הוראה לכנס מסיבת עיתונאים דחופה, לבקש את עזרת העתונות במלחמה נגד הרכילות. ששת כתבי העתונות היומית ועתונות הערב כונסו בלשכתו של בוים, ושם לראשונה נפתרה התעלומה הגדולה שהעיבה על חיפה. הסתבר כי לרכילות לא היה כל בסיס: מלבד הלקויות, שהיו ביניהם אחדים מאנשי הצמרת, לא היה לחברה הגבוהה החיפאית כל חלק בעסק. מנהלי בתי-הבושת, גבר ואשה בסוף שנות הארבעים, היו פנים ידועות באלבוים סרסורי הזנות של המשטרה. האשה, שאינה אשתו התוקית של הנאשם השני, אפילו ריצתה את עוננה על ניהול בית-בושת בתאריך אחר בחיפה.

בין שלושת הנשים שנתפסו היתה רק אחת שלא היתה מוכרת קודם למשטרה: עקרת-בית ואשת פועל משכונה הררית ליד חיפה. השתיים האחרות היו ציפורות-רחוב ידועות. אחת מהן, תושבת בת-גלים לשעבר, הינה פנים מוכרות ברחובות התחתיים של עיר-הנמל, ואילו האחרת, תושבת תל-אביב, עסקה לפני נשואיה בממכר-האהבה במרחב תל-אביב. היא נתפסה תודות לאינפורמציה שסופקה לי משטרה על-ידי בעליה-עסק. המשטרה שמה לה מארב ב"בית שלישי, באחד הרחובות המקשרים בין הדרה-הכרמל לעיר-התחתית, והיא נעצרה מיד לכשירדה ממונית שהביאה אותה במיוחד מתל-אביב.

פעולה נמרצת אחרת של המשטרה לחיסול הרכילות: הקדמת משפטם של החשודים. כבר בסוף שבוע זה יועמדו שני הנאשמים העיקריים בפני שופט חיפאי. אחדים מלקויותיהם, שנתפסו במקום, יהיו עדי התביעה. עדים אחרים, מכובדים יותר, ייעזו — באם תנתן הסכמת התביעה — בכתיבת פושעים הגדולים ביותר — הרכלנים — ימשיכו להלך בדרך, ללא נקיפת-מצפון וללא עונש על מיבצעם.

אם המפקח הכללי של המשטרה, והוא הסיביר לו כי אינו יכול להתיר את הפרסום לפי הוראות היועץ-המשפטי. מה שנחמיאס כן היה מוכן לעשות: להורות לבוים לערוך מסיבת עיתונאים, בה ימסרו שמות הנאשמים, לא לפרסום.

לא האמנתי כי דבר כזה עלול לקרות אצלנו. אני יודע: יש לי מתחרים, אנשים מקנאים בי על הצלחתי, רכילות זה דבר מושך. אולם מכאן ועד למה שקרה ארוכה הדרך. יש לנו שני ילדים: ילד בן שמונה וילדה בת שש. פחדנו כל הזמן כי הלכלוך עלול להגיע גם אליהם. אני כבר עשרים וארבע שנים בארץ. השתתפתי במלחמת ה'שחרור, אבל היו רגעים שחשבתי לעזוב הכל ולברוח. לא היה לנו כוח יותר."

★ ★ ★

גבר, רק ליד הטלפון

ס יפור דומה היה גם בפיו של עורך דין חיפאי מצליח, שהולכי-רכיל הכלילו את אשתו ברשימת הנשים שנתפסו בבתי-הבושת על הכרמל. סיפר הוא:

"עבדתי במשרדי לפתע — טלפון בהול מהבית. על הקו היתה אשתי. היא סרבה לדבר, דרשה בכל תוקף שאסע מיד הביתה. קרה משהו גורא. הגעתי הביתה כל עוד רוחי בי. מצאתי את אשתי במצב איום. לאחר זמן רב, כשהצלחתי להרגיע אותה, סיפרה לי כי גבר אלמוני פנה אליה בטלפון, שאל כמה היא לוקחת עבור בילוי של לילה. חשבתי כי היה זה מעשה לצון של אדם רע-לב. אולם תוך דקות מעטות צילצל שוב הטלפון. הפעם היתה זו אשה. היא חפצה לדעת כיצד הצליחה אשתי להשתחרר מהמצור.

"הטלפונים טרסרו כל היום וכל הלילה. בהסכמת המשטרה קבעה אשתי ראיון עם גבר שהציע לה לבלות עימו. המשטרה שמה מארב במקום הפגישה. הם תיכו כל אחר הצהריים — איש לא הופיע. הוא היה כנראה גבר רק ליד שפופרת הטלפון. אחי הגיעו מחוץ לעיר. הם ידעו לספר כי תמורת יום עבודה הרוויחה אשתי 200 לירות. ככה סיפרו להם מכירים שלהם.

"למחרת באה העוזרת שלנו, נערה צעירה ושקטה. הפעם היתה מלאת-פחדים. היא סיפרה לאשתי כי אביה איים עליה כי ירצה אותה אם תמשיך לעבוד אצלנו. הם עלולים להפוך אותך לזונה, צעק עליה. היא רצתה להתפטר. התקשרתי עם המשטרה. רק לאחר שקצין משטרה גבוה הגיע אלינו במיוחד, הודיע לה כי היא עובדת אצל אנשים הגונים בהחלט, היא השתכנעה".

הסתבר כי הרכילות ההמונית התרכזה

יצחק אנגלשטיין, 44, מגולל בפני כתבי העולם הזה את פרשת היסטוריה שנרמזו לו. עקב עלילת השואא.

בן הרכילות